74ste jaar. — Nr 109-110-111. Zaterdag 15 September 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 15 SEPTEMBER 1900.

VAN ALLES WAT.

Tegen den Godsdienst zijn de socios niet. In hunne schriften, voor den buiten bestemd, op hunne meetings aan de landbouwers gegeven, zingen zij dat refreintje alloos.

O ! als men ze hoort, zij zijn zoo verdraagzaam !

Wat kan het hun schelen dat een werkman gelooft of niet !

Maar inderdaad is wel zoo ?

Och Heere, nu zou men toch geene bewijzen meer moeten geven ; maar er zijn nog menschen, nu nog, die de roode pillekens slikken en die hun klatergoud als gangbare munt aanvaarden.

Wij zullen dus maar eens te meer de feiten latenspreken.

Sinds de laatste kiezingen zijn de brave, zachte socios ook meester van Reims, eene stad in Frankrijk,

Aan eene der straten welke op de stadspoort uitgeven, stond een kruisbeeld er weleer door brave, christene menschen opgericht.

Dat kon de burgemeester van Reims niet meer lijden. *Gezel Arnould*, dat is de naam van dien fameuzen, *heeft het doen afzagen onder de oogen eener verontweerdigde menigte.* Wie onze meier afkeuren dorst, wierd door de politie vastgegrepen en in 't gevang gesleept.

Daarna trok de meier naar 't kerkhof en herbegon zijn hatelijk werk.

Gij, brave werklieden, vergeet nooit dat zoo gij dergelijk vrijheidbatend regiem niet in België invoeren wilt, gij nooit voor de roode bedriegers en godbaters moogt stemmen.

* *

De roode socialisten hebben besloten op 13 November, dag van de heropening der Kamer, eene betooging voor het A. S. te houden te Brussel.

* *

Twee wetsvoorstellen zijn aan de leden der Kamer meegedeeld.

Het eerste betreft het pensioen der gemeentelijke professors en onderwijzers.

Het tweede strekt tot het verleenen van kwijtschelding aan de veroordeelden voor politieke feiten en aan de deserteurs.

* *

De algemeene spaar- en lijfrentkas, onder waarborg van den Staat, heeft onlangs het verslag uitgegeven van hare werkzaamheden gedurende de maand Februari laatsleden. Het aantal stortingen dier maand beliep op 28,286,794,68 fr. De wedergegeven som gedurende dezelfde maand is 22,412,288,86 fr. ; 't zij een overschot van de stortingen op de wedergave van 5,874,505,82.

In de lijfrentkas zijn 54,782 stortingen gedaan geweest voor eene totale som van 308,774,99 fr. waarvan 167,414,87 met voorbehouden kapitaal ; 4,821 nieuwe boekjes zijn uitgegeven, waarvan 4,634 bij middel van stortingen gedaan door bemiddelaars.

Eindelijk heeft de verzekeringskas 153 nieuwe kontrakten gesloten en 79,968,54 fr. premiën geïnkasseerd. Het aantal gemaakte kontrakten was op den 28 Februari 11,966 en het totaal der verzekerde kapitalen beliep 28,929,215,09 fr.

* *

Voorrijt vraagt dat de vrijheid van den arbeid door de wet zou afgeschaft worden, en dat in geval van werkstaking, de socialisten de werklieden zouden mogen beletten te arbeiden. De eene of de andere roode zot zal dat voorzeker ook vroeg of laat in de Kamer voorstellen.

* *

M. Proost, algemeen bestuurder bij het ministerie van landbouw, heeft aan den voorzitter der Federatie van Bieënkweekers de verschijning in verschillige gewesten aangekondigd van een insect « biewolf » geheeten, dat als een geduchte vijand voor de bieën moet aanzien worden.

Dit insect huist in zanddichte kanten, waar het zijne eieren legt en zich met bieën voedt.

* *

De meeste menschen spreken over een millioen, zonder zich eigentlijk een gedacht te vormen van hetgeen een millioen is.

Een bekwaam geldteller kan 3080 franken per uur tellen ; indien hij 10 uren daags werkt, zou hij 33 1/2 dagen werk hebben om een millioen in franken na te tellen.

* *

Vele, zeer vele lieden meenen dat, wil men mooie katten, sterke honden kweeken, men den staart aan deze zoo nuttige dieren ontnemen moet.

« Laat men hem groeien, dan blijven zij, honden en katten, te slap van achterpooten, treuren en sterven eindelijk. »

Dit zoo dom als dwaas gedacht is zoo diep ingeworteld, dat men haast geene honden noch katten meer aantreft, die hun natuurlijk tooisel, den staart, nog bezitten.

Op weinige uitzonderingen na, worden de jonge dieren zekeren dag vastgegrepen ; de staart wordt op eenen blok gelegd en een derde persoon houwt hem met eenen bijlslag af. Veelal zijn 't kinderen of aankomende jongelingen die dit beulenwerk verrichten en menigwerf vinden zij er vermaak in de arme dierijes nutteloos te pijnigen.

Huilend en jankend van pijn, zich rekkende en wringende, loopen de dieren als radeloos rond. Eindelijk worden ze weer vastgegrepen en een ruw stuk lijnwaad wordt aan het nog bloedend gedeelte van den overblijvenden staart gewonden — wel te verstaan als men het niet vergeet.

Weken achteren is het die arme dierijes volstrekt onmogelijk zich op hun achterste te zetten.

Denkt gij nu ook, lezers, dat God, toen Hij de dieren schiep, er iets te veel heeft aangemaakt ?

Wat zoudt ge wel zeggen, indien men u op zekeren morgend kwam zeggen : « Jef of Karel, we gaan u eene hand, eenen voet afsnijden — aldus zult ge veel sterker, veel grooter worden ! »

Dat is gekke praat, vindt gij dat ook niet, lieve vrienden ? Wij durven dus verbopen dat gij in de toekomst u tegen dit beulenwerk zult verzetten.

SPAREN.

Sparen is alle nuttelooze uitgaven vermijden ; 't is de kleederen, den huisraad en alle gereedschap in goeden staat onderhouden : 't is van alles een matig gebruik maken.

Volgens deze bepaling kan iedereen sparen, zoo arm als rijk. De schamele werkman, die maar een klein gewin heeft en een groote last, kan voorzeker geen spaargeld maken, doch hij kan door netheid en goed onderhoud voorkomen dat kleederen en huisgerief te spoedig verslijten en onbruikbaar worden. Iedereen kan in dien zin het sparen beoefenen.

Die meer kan winnen dan het huishouden moet kosten, kan al iets tot spaargeld maken, een appelken tegen den dorst betrachten. Die maar enkel een frank per week naar de spaarbank draagt, zal toch boven de 50 fr. hebben op het jaar. Maar al doende leert men, en men zal weldra het middel vinden om meer weg te leggen, want geld schept moed.

Het sparen wordt van kindsgebeente geleerd : het kind kan nu en dan eene cent in den spaarpot steken. Als het alzoo na eenigen tijd eenen frank of twee bijeen heeft, kan het een paar schoentjes koopen met behulp van moeder. O ! die schoentjes hebben zulke kostelijke weerde in de oogen van 't kind. Het zal middel vinden om nog meer te betrachten. Zij te lande : het konijnkweeken is eene bron van winst voor de arme werklieden. De kinderen bezorgen die beestjes. Maar als de ouders hunne kinderen een konijn laten medekweeken voor den spaarpot, dan verdubbelt de bezorgdheid, en het sparen heeft er zijn deel in.

Daar zijn jongelingen die sparen om te verkwisten, dat is wat geld bijeenvergaderen, om hetzelfde dan in noodelooze verkwisting op te maken. Dat mag geen sparen heeten. Men spaart om den grooten te kunnen uithangen : te reizen, zich op te zetten, eene brasparij bij te wonen. Zulks is niet sparen daar het uitkomt op verkwisten.

Het kind dat zijn geld spaart, moet er goed gebruik van maken, als om zijne ouders te ontlasten in het aankoopen van kleederen, van leermiddels, enz. ook om in de spaarkas te storten tegen den ouden dag. Een werkman die bij voorbeeld 30 jaar oud is, kan tegen zijn 60 jaar een inkomen verzekeren van een frank daags.

In de laatste Kamerzitting, is eene wet gestemd, om den werkman een pension te geven als den ouden dag komt. Er wordt slechts vereischt dat de werkman iet wil sparen, niet veel maar iets.

Het minimum van dagloon is in vele plaatselijkheden toegepast, niet om den stoker, den brouwer of den herbergier te bevoordeelingen of de drankslijterijen te vermenigvuldigen, maar om den werkman een beteren toestand te bezorgen en om hem toe te laten deel te nemen aan de spaar- en lijfrentkas.

De burgerij moet sparen, want bij haar is er ook schaarscheid, alhoewel de schijn van welstand schittert. Iedereen moet zijne uitgaven besoeien en beneden de ontvangsten houden, of de algemeene schaarscheid gaat voortdurend de herten prangen.

De begoeden, de rijken moeten ook rekening houden van hun inkomend vermogen. Zij moeten ook sparen om te kunnen milddadig zijn. De menigvuldige werken van liefdadigheid, ten voordeele van de armen, de zieken, de weezen, de ouderlingen, de onwetenden, enz. hebben hunne medewerking als eenigen steun.

In alle standen der samenleving zijn het maar de voorzienige lieden, die kunnen goede zaken doen. Leeft men kwistig, men moet noodzakelijk dalen en tot den ondergang komen. Werken, zorgen, sparen zijn de waarborgen van vooruitgang. Wij believen eenen tijd dat iedereen klaagt, en rogtoos is er nooit een tijdstip geweest van zulke bedrijvigheid, van zulk geldwinnen.

Ons klein België wordt met reden aanzien als het bedrijvigste, het voorspoedigste land van geheel de wereld, in evenredigheid zijner bevolking. Verleden jaar heeft het voor 10 millioen franks daags waren ontvangen van de buitenlanden en zijne uitleveringen beliepen tot 9 miljoen frank per dag !.....

Indien voorzienigheid en sparen bij onze landzaten goed toegepast worden, moet ons landeken tot eenen hoogen graad van welvaart klimmen.

De zandekens maken bergen, en de geringste besparingen maken fortunen. Dus, geëerde lezers van den *Postrijder*, volgt onzen raad, snoeit wekelijks iets af van uwe noodelooze uitgaven, en gij zult er uw wel mede bevinden.

Heidensche kinderen in Oceanië.

De dood van een groot opperhoofd gaat in Oceanië altijd met groote rouwbetuigingen vergezeld ; op de heidensche eilanden slachtoffert men een groot aantal personen die men te zamen met het opperhoofd begraalt, opdat zijne ziel, zoo zeggen zij, niet alleen naar het ander leven trekke.

Maar wat doet men met de kleine kinderen om ze deelgenooten van den plechtigen rouw te maken ?

Rondom het lichaam van het overleden opperhoofd verzamelt men in troepen al de kinderen van den stam ; en daar, op een kleine autaar, moet elk kind zijne hand leggen en met een bijlslag houwt men ieder een lid van zijnen vinger af. Die lieve kinderen hebben schoon roepen en weenen ; met geweld sleurt men ze bij, en met geweld ook doet men hun de pijnlijke afzetting ondergaan.

Bij ieder afsterven van een groot opperhoofd, doet men eene nieuwe afzetting ; en wanneer zulke rouwdagen in een zelfde eiland wat kort op elkaar volgen, hebben die arme kleinen op het laatst niets meer dan afgekorte vingers. Men spaart slechts den duim en den wijsvinger van elke hand. Meer dan eens heb ik de hand gedrukt van personen, welke in hunne kinderjaren veel van die rouwplechtigheden moeten bijgewoond hebben ; want hun bleven slechts twee vingers over. Al de andere waren verminkt.

Gelukkig hebben wij het afschaffen dier wreedheden tusschen onze kristenen verkregen ; maar hoe dikwijls nog heb ik met droefheid moeten bestatigen dat het gruwzaam gebruik tusschen de heidenen der omliggende eilanden nog volop in zwang is !

Onze zendelingen hebben meermaals pogingen aangewend om die gruweldaden, zelfs tusschen de heidenen, te keer te gaan. Somtijds heeft men ze verhoord ; en de kinderkens waren dan niet weinig gelukkig ; maar andere malen hebben de heidensche opperhoofden, zonder aanzien voor de bede der zendelingen, in het bijzijn dezer laatsten, menigvuldige handjes wreedelijk doen vermiaken. Ho ! lieve kinderen, wat is het pijnlijk voor het hart van den missionnaris ooggetuige te moeten zijn van zulke ijselijke schouwspelen !

Zekeren dag, had men ons het afsterven gemeld van een zeer invloedrijk opperhoofd uit een naburig eiland. Voorziende wat er ging gebeuren, en de handen der kinderkens willende redden, gebood ik de roeiers in alle haast mijne schuit te water te laten.

Wij stappen aanstonds in, maar de wind staat slecht, de zee werpt onstuimig hare overgroote baren omhoog, die ons ieder oogenblik dreigen in te zwelgen.

Onze roeiers geven forsche riemslagen, en toch gaat de boot zeer langzaam en moeilijk vooruit ; men zou gezegd hebben dat de duivel met opzet den wind tegen ons keerde om ons te beletten op tijd aan te landen. En inderdaad, als wij eindelijk het eiland nabij zijn, zien wij, dat we te laat komen ; de gruweldaad is reeds volbracht.

Op den oever wachtte ons een hartverscheurend schouwspel : bij de 200 kinderen liepen op het strand heen en weer, huilende van de pijn, en hunne tengere handjes schuddende, dat het niet aan te zien was. Rond het lijk van het opperhoofd lagen 200 bebloede vingertjes, die men afgekapt had.

Sommigen dier kinderen, door de hevigheid der pijn voortgedreven, gingen hunne handjes in 't zeewater steken, hopende daardoor eenige verlichting te bekomen ; maar zij trokken ze haastig terug, want dat zoutwater, verre van de pijn te stillen, hitste haar nog aan.

Arme kinderen ! Wat is de duivel toch wreed, dat hij zulke gebruiken aan het heidendom ingeeft !

Mgr VIDAL, bisschop in Oceanië.

Eene rechtbank in China.

Mijnheer de Groote, wiens aanteekeningen over China zooveel bijval bekomen, laat ons eene zitting van de rechtbank in het Hemelsch Rijk bijwonen.

Gisteren was het de groote uitvoeringsdag, men heeft 11 koppen afgeslagen, en de kapitein van eene Amerikaansche boot is er bij kwalijk geworden. De rechtbank zetelt in eene groote sombere plaats ; de muren zijn met bruin hout bekleed, en er komt weinig of geen licht haar verhelderen. Er zijn een dertigtal knechten of beulen aanwezig, die medelijdend op ons neerzien omdat wij de marteltuigen met afschuw bekijken. Er zijn alle soorten van balsbanden (carcans) van degene af waarmede men de dieren tentoonstelt, tot andere welke zoo zwaar zijn, dat een mensch die niet kan optillen. Die worden den patient aan den hals bevestigd, tot hij er bij doodvalt.

Daar ligt ook de *pal* om de lidmaten te breken, of de leden en de knoeizels te verbrijzelen. Allerhande geselmiddelen van hah kleinen riet, tot de breede bambouslat en den hamer waarmede armen en beenen tot splinters worden geslagen. En aan dat alles kleeft nog bloed en zal er straks weer nieuw bijkomen. In alle hoeken zie ik tal van marteltuigen welke men nog de moeite niet doet te reinigen.

De rechter treedt binnen, beantwoordt mijnen beleefden groet, vraagt of ik geleerd ben, en vernemende dat ik iets of wat van wetten ken, zegt hij mij ijselijk lachend, dat de rechtbank haast zal beginnen. Drij schrijvers staan achter hem, een sleuf houdt eenen scherm en pauwpluimen boven zijn hoofd ; hij zelve is een schoone oudeling zeer streng, met eenen kattenknevel, een schrikkelijk figuur van inkwizitor.

Telkens een betichte binnenkomt, schreeuwen de knechten hard, werpen hem op den grond voor den rechter, maken hem zoo bang dat men een flegmatieke Chineesch zijn moet, om niet onmiddellijk te bekennen dat men zijnen vriend heeft vermoord.

Ondergeschikten roepen de nummers af. De eerste is een 5-jarig kind. De rechter spelt hem de les, en zweert, indien hij nog herbegint, hem het hoofd te doen afslaan ; men weet dat de bedreiging ernstig is. Twee betichten komen vrij na onderzoek van hun dossier. Men ontlast hun van hunne boeien, en zij blijven nog eenen tijd gekneld voor hunnen rechter zitten zonder de oogen op hem te durven slaan.

Thans komt een man van rond de 30 jaar voor, en wordt op de knieën geworpen. Men vraagt of hij zijnen diefstal bekent en op zijn hoofdschudden, spreekt de mandarijn eenige stoere woorden uit, en werpt eenen stok tot de beulen.

Deze schreeuwen zoo hard tot den beschuldigde als wilden zij hem vanenschreuren. Hun eenig doel is den betichte bang te maken. Men ziet het, het zijn liefhebbers, beulen welke hun ambacht met genoegen uitoefenen. Men kleedt den man uit, hem eene zware keten van den hals latende, men werpt hem op eenen hoop oud ijzer, welke zijne knieën moet verscheuren, en terwijl hem een bij zijn hoofdstreet houdt, slaat de andere hem op den rug met eene bamboestal.

Hij moet 25 slagen toegediend worden.

De bamboe gaat op en neer als eenen dorschvlegel.

Eerst komt de rug heel blauw, met zwarte strepen doorregen ; het vleesch komt bloot en het zwarte bloed vloeit. De patient heeft nog niet gepinkt. Met schuinschen blik ziet hij naar ons toe, en onze tegenwoordigheid schijnt hem zeer veel belang in te boezemen. Dankelijk is hij door den opium ongevoelig gemaakt gelijk de ter dood veroordeelden.

Het koude zweet breekt mij uit en ik verhaast mij de zaal te verlaten. Den volgende moeten de knoezels verbrijzeld worden, en... ik ben bang belachelijk te schijnen, gelijk de kapitein van den dag te voor.

Laat ons gaan, zeg ik tot Woog Kéon, die ook moeilijk zijnen lach kan bedwingen omdat ik zoo aangedaan ben.

Wat kan men daarvoor koopen ?

De Belgen verteren jaarlijks twee honderd veertig millioen franken zan sterke drauken.

Wat kan men daarvoor koopen ?

1,500,000 mannen en vrouwen kostumen	fr. 55,500,000
1,500,000 kinderkostumen	18,000,000
1,800,000 paar schoenen	9,000,000
2,700,000 hemden	4,800,000
700,000 ijzeren ledekanten	12,000,000
700,000 bedden met peluw en kussens	37,500,000
1,200,000 linnengoed en huisraad	84,000,000
30,000,000 kilo tarwe brood	7,500,000
1,500,000 hectoliters aardappelen	6,000,000
1,500,000 kilo's boter	3,000,000
1,500,000 kilo's rundvleesch	2,400,000
	240,000,000

Maar neen ! de Belgen werpen dat geld liever in het water !

ALGEMEENE WEDSTRIJD.

De *Moniteur* kondigt de uitslagen af van den algemeenen wedstrijd tusschen de leerlingen der onderwijsgestichten van den middelbaren graad.

Wij bemerken er de volgende onderscheidingen behaald door leerlingen van onderwijsgestichten onzer provincie.

Wedstrijd in handels- en nijverheidswetenschappen, (afdeeling van nijverheid en handel).

Tweede der nieuwere humaniora.

3de eervolle melding : Wagemans Pierre-Joseph van Hasselt, leerling van het Atheneum van Hasselt (met 69 punten op 100).

4de eervolle melding : Smeets Augustin van Hasselt, leerling van het Atheneum van Hasselt.

Derde der nieuwere humaniora.

5de accessit : Créon Georges van Hasselt en Créon Theodore van Hasselt, leerlingen van het Atheneum van Hasselt, ieder met 71 punten.

MM. Rorsvorst Emile en Wagemans Charles, leerlingen van het Atheneum van Hasselt, bekomen respectievelijk 60 en 56 punten.

Natuurwetenschappen.

Tweede der oudere humaniora.

Physiek.

MM. Ruppol Auguste en Monette Albert, leerlingen van het gepatroneerd college van Sint-Truiden, bekomen respectievelijk 61 en 55 punten.

Rethorica der nieuwe humaniora.

Fransche taal en Duitsche taal.

M. Renwa Edouard, leerling van het Atheneum van Tongeren, bekomt 80 punten op 100 en wordt toegelaten tot een moedelings examen te Brussel over deze vakken.

NIEUWS uit de stad en de provincie.

Ongeval op onze kermis. — Verleden maandag avond, terwijl de kermis in vollen gang was, gebeurde er op den grooten stoomcarrousel Speckstadt een ongeluk, dat grootere gevolgen had kunnen hebben :

Eene deftige juffer, uit het naburige Gloes, had in een der draaiende wagentjes plaats genomen.

HET VERWISSELD KIND

22ste VERVOLG.

Hij liep den trap op naar het salon, waar zijne moeder zat te schrijven.

— Stoor ik u niet ? Mag ik u even ophouden ? vroeg hij.

— O ja, als het noodig is.

— Een oogenblik maar... Moeder, ik heb daar een allermerkwaardigst bezoek gehad.

— Zoo ?... En van wien ?

— Van een heer uit Amerika, verbeeld u !

— Aha ?

— Ik heb beoit begrepen waarom ze eigenlijk dat Amerika ontdekt hebben, zegde hij. Maar nog veel minder begrijp ik hoe wij er toe komen, wij, om Amerikanen, rijkgeworden Amerikanen, die in Boeglaad knechts zijn geweest, in onze kringen onze huizen toe te laten.

— Ik geef u toe, dat moest niet gebeuren. Maar, wat is er tegen te doen ? Hoe kunnen wij het beletten ? Bovendien, er zijn toch ook wel Amerikanen die presentabel zijn.

— Misschien. Maar deze was het zeker niet. Een vlegel, een speculant, die daar aan den overkant een aantal millioenen heeft bijeen gestolen ! Een...

— Nu, ter zake. Wie was die man ?

— Zekere Haveril !

— Haveril !

— Ja. Ik had het genoegen gehad, dezen kerel vroeger al eens tegen het lijf te loopen, eens op een avond bij zir Robert Steele.

— Ah zoo ? Een platte man ?

— Plat, brutaal, oobeschoft — neen maar, tot in het ongeloofelijke ! Hij vertelde mij dat hij indertijd tuinmansjongen was geweest. Daarin scheen hij iets buitengewoon verdienstelijks te vinden — nota bene !

— Jawel, dat kennen wij. Dat is de valsche nederigheid van die soort van menschen, waarachter zij hun trots op hun parvenuschap verbergen. Maar wat kwam die man bij u doen ?

— Juist ! Dat mocht ik wel eens weten ! Hij kwam met een geweldigen ombaal van woorden en met een groot vertoon van geheimzinnigheid, over iets, dat mij boven het hoofd zou hangen. Ik begreep er geen steek van. Hij zegde mij dat die zaak, wat het dan wezen mocht, nu geheel was uitgepluisd.

— Geheel uitgepluisd ? Zegde hij dat ?

— Ja. Uitgepluisd en ontdekt. En binnen een paar dagen zou ik er alles van te weten komen. De waarheid zou mij dan geopenbaard worden.

— Waarlijk ?

— Ja. En verder zou voor mij alles afhangen van mijn gedrag.

— Och kom ! Een geheim dus ? Wat kan dat wezen ?

— Als ik dat maar wist ! — Gij hebt geen begrip van hetgeen die man al raasde. Eerst vond hij het noodig, mij de plechtige verzekering te geven, dat hij geen familie van mij is. En daarna beloofde hij mij bergen van dollars, op voorwaarde — raad eens op welke voorwaarde !

— Hoe kan ik dat raden ?

— Op voorwaarde dat ik mij gedragen zou naar de wenschen mijner moeder !... Hebt gij bij geval eenige bijzondere wenschen ?

— Neen. Geen andere, dan die gij al kent, en die gij gereeld in den wind slaat.

— Och — waartoe nu verwijtingen ? Ik leef zooals alle jongelie in mijne positie — zooals van mij verwacht wordt.

— Vertel mij verder van dien geheimzinnigen bezoeker.

— Hij had het verbazend druk over u, moeder. Hij prees uwe goede manieren en uw beschaafden toon ! Ik had den onbeschoften vlegel wel tegen den grond willen slaan !

— Maar dat geheim van hem ? Heeft hij u dat niet gezegd ?

— Neen. Hij sprak mij van eene waarschuwing — en daarna ging hij heen.

Lady Woodroffe zag hem, met een kalm gezicht.

— Ik geloof, zegde zij, dat ik u van dat geheim wel iets zou kunnen zeggen.

De waarheid stond als gebeiteld in dat marmeren voorhoofd, met en benevens al de andere deugden, die behooren tot de groote dame.

— De vrouw van dien Haveril is, geloof ik, zinnelous. De man is een kinkel en in geldzaken vermoedelijk een fielt. Zij worden geholpen door iemand van uw eigen naam, een zekeren Richard Woodroffe, die blijkbaar geld uit hen slaat, en door een meisje met name Molly... Ik weet niet meer hoe.

— Wat ? Is Molly er ook bij betrokken ?

— Kent gij dan dit meisje ?

— Och, zij is een beschermelinge van Hilarie. Daar heb ik haar eens ontmoet. En die Richard Woodroffe, dat is een gewoon schooier.

— Het is goed, Humphrey. Gij behoeft er u niet het hoofd over te breken. Tot van avond. Ik ben nog aan iets bezig.

En zij hervatte haar artikel over de behandeling van verstokte misdadigers, tegen wie de gewone verbeteringsmiddelen vruchteloos waren gebleken.

XXVI.

Hilarie en Molly zaten bij elkander.

Het was de dag der bezoekers geweest in Hilarie's college. De meeste gasten waren reeds heengegaan, en de beide meisjes zochten elkander op, om na de drukte van het komen en gaan nog eens vertrouwelijk met elkaar te spreken.

— Molly, zegde Hilarie, na een gesprek over onverschillige dingen, ik heb mijn neef Humphrey verzocht te komen. Wilt gij hem van avond een antwoord geven ?

— Mij dunkt, ik had daarmee liever gewacht totdat hij geboord had... gij weet wat ik bedoel ?

— Ja ; gij hebt het mij verteld. Het is eene wonderlijke geschiedenis. Maar ik geloof niet dat zij ooit verder zal gaan, dan nu. Ik geloof niet dat zij aan neef Humphrey ooit ter oore komen zal. En als dat gebeurde, dat weet ik precies hoe hij zich gedragen zou... En ik heb ook nog eene andere reden, Molly, die gij zoo aanstonds begrijpen zult, wanneer ik u een brief heb getoond... Breng hem in de leeskamer, Molly, zoodra al de andere zijn weggegaan. Antwoord hem niet voor ik bij u kom. Ik beloof u Molly, zoodra ik u een zeker epistel heb laten zien, zult gij den Heme) danken, dat al uwe twijfelingen en verzoekingen voorbij zijn.

— Maar als hij nu eens die vuurproef weerdig doorstond ? Dat zou toch een bewijs zijn van een edel karakter.

— Ja zeker. Maar er is nog eene andere vuurproef... Vertrouwt gij mij, Molly ?

— O, Hilarie, als ik u niet meer vertrouwde...

Ook Dick was tegenwoordig, en hij had zijne viool meegebracht, tot groot genoegen van iedereen behalve van zijn dierbaren halfbroeder.

Iets later troonde Molly den argeloozen Humphrey mee naar de leeskamer, waar nog twee of drie andere koppeltjes de gelegenheid zochten tot eene kleine gedachtenwisseling onder vier oogen.

De jonge man was zoo slecht mogelijk gemutst — misschien wel door Dick's aanwezigheid — en hij gaf zich geen moeite om zijn kwaad humeur te verbloemen.

— Ik heb alle reden om mij te beklagen, zegde hij tot Molly. Gij ontwijkt mij ; en gij wilt mijne brieven niet beantwoorden.

— Ik heb gewacht, om u een bepaald antwoord te geven, zegde het meisje.

— Dat hebt gij al lang gedaan.

— Neen. Ik heb u telkens gezegd dat ik er nog niet zeker van was, of de zaak tot uw eigen geluk en tot het mijne strekken zou. En bovenal heb ik mij beslist aangekant tegen alle geheimhouderij.

— Het bezwaar tegen geheimhouderij is eerst later gerezen. Vooraf had gij mij uwe toestemming er toe gegeven.

— Nooit ! Ik heb u altoos gezegd dat ik niet wilde worden weggestopt, als iets waarover men zich had te schamen.

— En ik heb u altijd gezegd dat ik daartoe geen andere reden had, dan de vooroordeelen van mijne moeder.

— Nu, ik heb ook mijne vooroordeelen, die ik geerbiedigd wil zien.

— Gij weet dat ik u lief heb, Molly !

— Dat is nog geen reden om mij te beleedigen. Als ik ooit trouw, dan moet het zijn openlijk en voor het oog van de wereld. Ik geloof dat ik dan ook mijne familieleden er bij uitnoodigen, den kantoorbediende, en de kerkejufvrouw, en den bankroetier. Hoe zou u dat aanstaan, sir Humphrey ? Neen, schimp nu maar niet op die menschen. Zij mogen arm zijn, maar zij zijn misschien braver dan wij.

— Best mogelijk, Molly.

— En dan de Haveril's...

— Dat rijke volk ? De man is onlangs bij mij gewest, om mij wat raadseltjes op te geven en wat oobeschoftheden te zeggen. Wat hebt gij met die menschen !

— Ze zijn familie van mij, en ik ga veel met hem om.

— Aha ! Voelt gij u daarom zoo drommels onalhankelijk ?

— Zeker ! Zal ik de erfgename worden van millioenen ? Of zal ik mij in eene doos laten stoppen door een man, die zich over mij schaamt ? Zoo staat voor mij de keus.

— Zoo zoo ? Willen ze u tot hunne erfgename maken ? Dat zou niet onaardig zijn ! — Maar hebt gij hun verteld van uwe verloving ?

— Ik ben niet verloofd.

— Wees nu niet zoo dwaas, Molly. Hoe kunt gij weigeren wat ik u aanbied ? — En waarom anders kwam die man mij bezoeken ?

— Dat weet ik niet. Zat heeft hij u gezegd ?

— Hij sprak van een vreeselijk geheim, en hij zaagde iets over mijne moeder. Ik dacht dat hij onze verloving op het oog had. En toen zegde hij mij, dat, als ik maar den zin van mijne moeder deed, ik zoo veel geld kon krijgen als ik maar wilde. Verbeeld u eens !

Den zin van mijne moeder ! Lieve hemel, als ik vertelde dat ik verloofd was met eene juffrouw Pennefather, met eene juffrouw die studeert voor het tooneel en die een zichtje heeft onder de stovenzetsters, dan zou zij mij gladweg onterven ! En toch zat die millionnair uit het Yankeeland mij hier te babbelen van den zin van mijne moeder !

— Misschien hebt gij hem niet begrepen. In geen geval kon hij doelen op mijne verloving, want ik ben niet verloofd. Voor de twintigste maal moet ik u dit herinneren, sir Humphrey.

— Goed dan ! Het zij zoo ! Als ik den zin van mijne moeder moet doen, dan draai ik u kortweg den rug toe, Molly.

— Wat mij betreft, niets liever, sir Humphrey.

— Ik geloof dat gij wilt aanbinden met dien ellendigen kinkel, die vent dien gij Dick noemt, dien landloper !

— Wat doet gij vandaag weer uw best om aangenaam te zijn en om u bemiod te maken ! Het geheele menschdom bestaat uit kiokels en uit schooiers, niet waar ? behalve een klein kliekje !...

Maar het is waar, Dick wil mij tot zijne vrouw hebben.

— Ga dan de kermissen met hem afreizen !

— Dat doe ik misschien ook... Maar om nu op onszelven terug te komen. Gij beleedigt voortdurend mijne standgenooten, de klas tot welke ik behoor. Gij hebt niets dan verachting voor menschen die voor hun brood moeten werken, de menschen, zooals ik zelf, de groote massa buiten uw kleinen kring. Wat trekt u dan toch in mij aan ? Waarom wilt gij mij trouwen ?

— Omdat, Molly, het cynisch lachje verdween van zijn gelaat en de knijpbril viel hem van den neus, omdat gij heel anders zijt dan al die anderen. Het is mij een lust, u te hooren praten, u warm te zien worden bij de verdediging van al dat scheurriemeurrie. Gij zijt verrukkelijk ; gij verfrischt mij heelemaal, Molly ! Als wij getrouwd zijn, dan ben ik van plan met mijne moeder en haren kring te blijven verkeeren, en u afzonderlijk te houden, niet weg te stoppen, zooals gij het belieft te noemen, in een lief huisje, ver uit de buurt van het West End.

— En mijne familie dan !

— Die zoudt gij natuurlijk niet in uw huis kunnen ontvangen. Maar gij zoudt ze kunnen gaan bezoeken, als gij daar absoluut niet buiten koodt.

— En mijn ouden vriend Dick ?

Humphrey werd rood. Hij verloor zijne kalmte. Hij werd kwaadaardig, gemeen rood.

— Met dien ellendigen kinkel zult gij niet omgaan, Molly !

— Waarom niet ?

— Omdat ik het u verbied !... Komaan, Molly, wees nu toch eens niet zoo weerbarstig, wees eens redelijk en begrijp uw eigen belang. Ik ben zoo erg op u gesteld ! Als ik een leelijke schilderij heb gezien, of een stuk slechte muziek heb gehoord, dan is uw stem alleen al genoeg om mijne zenuwen weer te sussen, en uw gezicht doet mij goed en verkwikt mij !

— Wel wel ! Ik ben blij dat ik toch nog tot iets goed ben, ondanks mijne geboorte.

— Gij staat boven uw geboorte, als gij maar besluiten koodt dat volk niet te kennen.

— Anders niet ?

— Neen, anders niet. Beloof het mij, Molly.

(Wordt voortgezet).